

[Ministeren for offentlige Arbejder.]

torier afhængig af en forudgaaende Tilladelse. Da der imidlertid efter Luftfartslovens § 33 udkræves Koncession ogsaa for den rent lejlighedsvis, erhvervsmæssige Befordring af Personer eller Gods — den saakaldte Taxi-Flyvning — mellem Danmark og Udlandet, vil det være nødvendigt paa dette Punkt at bringe Luftfartsloven i Overensstemmelse med Konventionens Bestemmelser, og hertil sigter Forslagets § 2.

Ud over disse Ændringer, der er en Følge af Konventionens Ratificering, har jeg anset det for nødvendigt tillige at søge Bemyndigelse til at udstede Forbud mod at efterligne de officielle Afmærkninger af Luftveje, at forsyne Bygninger m. m. med opadvendende Belysning, der kan virke vildledende paa Luftfarten, eller Handlinger der kan give Anledning til Forveksling med foreskrevne Signaler.

Endvidere savnes der i Lovgivningen Hjemmel til at udstede Forbud mod Sejlads eller Ophold i Færvande, der midlertidigt eller permanent benyttes som Flyveplads for Fartøjer, der lander, starter eller forankrer paa Søen, og da Sejlads eller Ophold i saadant Færvand kan frembyde en ikke ringe Fare, foreslaas det i Lovforslaget at give Ministeren Ret til, hvor dette skønnes fornødent, at udstede et Forbud herimod.

Endelig indeholder § 6 i Forslaget en Bestemmelse, hvorefter Luftfartsloven udvides til ogsaa at omfatte Færøerne, idet jeg under Hensyn til Luftfartens stærke Udvikling maa anse det for sandsynligt, at Færøerne i den kommende Tid vil blive inddraget i Lufttrafikken, og Loven derfor være af Betydning.

Jeg tillader mig herved at anbefale Lovforslaget til det høje Tings velvillige Behandling.

Endelig skal jeg fremsætte *Forslag til Lov om Befordring med Luftfartøj*. Dette Forslag er ligeledes Resultatet af et fællesnordisk Samarbejde.

Spørgsmaalet om Befordrerens Ansvar for befordrede Personer og befordret Gods har i en Aarrække været Genstand for Forhandling. Paa forskellige Konferencer i Udlandet er man efterhaanden naaet til et Resultat, der paa Luftfartskonferencen i Warszawa i Oktober 1929 resulterede i

Enighed om en Konvention angaaende visse ensartede Regler for Luftbefordring. Konventionen er senere ratificeret af en Række betydende Stater i og uden for Europa — jeg tror 21 eller 22 i Øjeblikket — og er den 13. Februar 1933 traadt i Kraft i disse Lande.

Repræsentanter for de nordiske Landes Regeringer har paa Møder i Stockholm og København drøftet de nordiske Landes Stilling til Warszawa-Konventionen og har derefter indstillet, at Konventionen ratificeredes.

De danske delegerede har afgivet en Beretning om Arbejdet, der følger med Lovforslaget; og i denne Indberetning findes Konventionen optrykt som Bilag 2. Da Regeringen har ment at kunne tiltræde Indstillingen om, at Warszawa-Konventionens Bestemmelser ved Lov gøres gældende for Luftbefordring saavel inden for som ud over Landets Grænser, og ligeledes har kunnet tiltræde det af de delegerede uarbejdede danske Udkast til Lov om Befordring med Luftfartøj, fremsættes dette Lovforslag, som er enslydende med Udkastet, idet dog de i § 22 omhandlede Erstatningsbeløb ikke udbetales i Guld kroner, for saa vidt Ulykken eller Uheldet sker i indenrigsk Luftfart.

Med Hensyn til Forslagets enkelte Bestemmelser skal jeg henvise til de Bemærkninger, der er vedføjede Udkastet i Indberetningen, idet jeg kan nøjes med at gøre nogle faa Bemærkninger til Lovforslagets Hovedbestemmelser.

Lovforslagets Indhold samler sig om to Hovedemner: Befordringsdokumentet og Befordrerens Ansvar. Bestemmelserne angaaende Befordringsdokumentet svarer i det store og hele til de Regler, der gælder ved Jernbanebefordring, hvorimod dette ikke er Tilfældet med Bestemmelserne, hvad Befordrerens Ansvar angaar.

Medens der i den gældende Luftfartslov er givet Bestemmelser angaaende Skade, der som Følge af Fartøjets Benyttelse til Luftfart sker paa Person eller Ting uden for Fartøjet, og hvorefter Ejeren af Fartøjet skal erstatte Skaden, og saaledes at Ansvar kun bortfalder, saafremt det oplyses, at den skadelidte selv ved Forsæt eller grov Ugatsomhed har hidført Skaden, findes der ikke i dansk Lovgivning positive Regler